

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΟΝΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ, 1897. ΑΡΙΘ. 233.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι. Δρ. 1.
» » » Έξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,
'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν σακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἕως προπληρωμῆς.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΑΡΩΝ.

Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Ἀριθμ. λη'. 38 — κ'. 24 — 29) μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἀαρὼν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ὄρους "Ωρ. "Οθεν οἱ Ἀραβες ὀνομάζουσι τὸ ὄρος τοῦτο ὄρος τοῦ προφήτου Ἀαρῶν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀαρῶν ἔλαβε χώραν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του Μωϋσέως καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἐλεάζαρ, διακρίνεται δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἀπὸ τὰ τρίγυρω διὰ τῆς διπλῆς του κορυφῆς, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων εἶναι κτισμένον τζαμίον Τουρκικόν, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, κατεσκευάσθη ἐπὶ τῶν εῤεϊπίων ἄλλου πολυτελεστέρου κτιρίου, ἀνωθεν τοῦ ὑποτιθεμένου τάφου.

Τὸ ἐν λόγῳ τζαμίον συνίσταται ἐκ δύο δωματίων, τοῦ ἐνὸς ἀνωθεν τοῦ ἄλλου. Εἰς τὸ ἀνώτερον ὑπάρχουν 4 στυλοὶ εὐμεγέθεις, ἐπὶ δὲ σαρκοφάγος λίθινος, κλιμαῖ δὲ ἅγαι ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ κάτω δωματίον, ὅπερ εἶναι ἐντελῶς σκοτεινόν.

Εἰς τὸν ἄκρον τοῦ δωματίου τούτου εἶναι κοίλωμα, ὅπερ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ γνήσιος τάφος τοῦ Πατριάρχου.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΑΡΩΝ.

Τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται ὁ ὑποτιθέμενος τάφος τοῦ Ἀαρῶν, εἶναι 4360 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡ ἀπόψις ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης εἶναι μεγαλοπρεπῆς καὶ μαγευτικῆ, διότι ἐκεῖθεν φαίνονται ὅλα τὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Παλαιστίνης, ἡ γῆ τοῦ Ἐδώμ, ἡ Νεκρὰ θάλασσα καὶ ἡ Πέτρα τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ἡ γῆ τοῦ Ἐδώμ, ἡ Νεκρὰ θάλασσα καὶ ἡ Πέτρα τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ὁ Ἀαρὼν δὲν ἠεῖώθη νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, διότι ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἑβραίων καὶ κατεσκευάσεν εἰς αὐτοὺς δάμαλιν χρυσοῦν, διὰ

νὰ προσκυνοῦν τὸν Θεὸν τῶν ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην!

Ὁ οὐρανός.

Ὡ οὐρανέ, ὦ κάλλος αἰώνιον, ἀρχαῖον.
'Αεῖποτε νεάζον, αἰεῖποτε ἀκμαζον!
'Ο τύπος τῶν δακτύλων τοῦ Πλάστου καὶ σὺ μόνον
'Ανέπαφος θρῆται δι' ὅλων τῶν αἰώνων.

Ποτὲ τὸ κρύσταλλον σου τὸ διαυγὲς ἐκεῖνο
Μ' ἀναπνοὴν ἢ σκώληξ ἐγὼ δὲν θὰ μολύνω.
Οὐδὲ κανεὶς μονάρχης, ὅστις τὴν γῆν ἐκπλήσσει
δὲν θέλει ἐν σου ἄστρον μικρὸν μετατοπίσει.

ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑ Σ.

Η ΧΑΪΔΗ.

*Κατ' ἑπιγραφὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
(Ἦε προηγουμένον φύλλον.)*

Ἡ μικρὰ Κλάρα συνείδηζε νὰ ἀναπαύεται ὀλιγον μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ δὲ Χαΐδη ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῖ τὸν καιρὸν τῆς ὄπως ἡ κ. Λουκία τῆς εἶχεν εἰπεῖ.

Οὕτω λοιπὸν εὐθὺς ἀφοῦ ἡ κ. Κλάρα ἐγύρισεν ἐπὶ τῆς πολυθρόνας τῆς νὰ ἀναπαυθῆ, ἡ δὲ κ. Λουκία, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἡ Χαΐδη εὐρέθη ἐλευθέρα νὰ κάμνη ὅ,τι ᾔθελε: Ἐχάρη δὲ διὰ τοῦτο, διότι εἶχε βάλει κάτι τι εἰς τὸν νοῦν τῆς, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ πραγματοποιήσῃ, εὐθὺς ἀφοῦ τῆς εἶδιδετο ἡ κατάλληλος εὐκαιρία.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐχρειάζετο βοήθειαν. Ὅθεν ἐστάθη εἰς τὸν διάδρομον, ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἤλπιζε μετ' ὀλιγον νὰ ἀπαντήσῃ τὸ ζητούμενον πρόσωπον.

Δὲν παρήλθον ὀλίγαι στιγμαὶ καὶ ἐφάνη ἡ μορφή τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὅστις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του δίσκον περιέχοντα τὰ ἀργυρὰ κουτάλια καὶ περούνια, τὰ ὁποῖα εἶχε καθαρῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ τὰ ἀποθήσῃ εἰς τὴν θέσιν των, εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ Χαΐδη ἴστατο περιμένουσα, αὐτὴ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἠχηρὰν καὶ διακεκριμένην « ἦ σύ, ἦ αὐτός! »

— Ὁ Σεβαστιανὸς ἐξίππασθη ἐκ τοῦ τόνου καὶ τῶν λόγων τῆς μικρᾶς καὶ μᾶλλον αὐστηρῶς, ἀπεκρίθη, — Δὲν καταλαμβάνω, τί θέλεις νὰ εἶπῃς μὲ αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν! ὠμίλησε καθαρώτερον. »

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι τι, — εἶπεν ἡ Χαΐδη, — σὲ βεβαίω δέ, ὅτι δὲν εἶναι τι κακόν, ὅθεν μὴ θυμώσης, ὅπως ἔκαμες σήμερον τὸ πρῶν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶχε θυμώσει κατ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἔχυσε τὴν μελάνην εἰς τὴν καρπέταν.

— Ὅχι, ὄχι! ἀλλὰ διατί εἶπες, Σύ, ἡ αὐτός; Πρῶτον ἐξήγησέ μου αὐτό. »

— Ἔτσι μοὶ εἶπεν ἡ κ. Λουκία νὰ λέγω πάντοτε, ὅταν ὁμιλῶ εἰς σέ, — εἶπεν ἀφελῶς ἡ Χαΐδη.

Ἡ ἐξήγησις αὐτῆ ἐκίνησε τόσοσιν τὸν γέλωτα τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὥστε ἡ μικρὰ Χαΐδη τὸν ἐκύταξε μὲ ἐκπληξίν, διότι δὲν ἐβλεπε τίποτε γελοῖον εἰς τοὺς λόγους τῆς. Ὁ Σεβαστιανὸς ὁμως ἀμέσως ἐνόησε τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι, καὶ εἶπεν, « Ἐχει καλῶς, λέγε, τώρα τί θέλεις, δεσποινούλά μου; »

— Ἐν πρώτοις, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, δὲν εἶμαι δεσποινούλα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κυρία Λουκία μὲ παρήγγειλε οὕτω πως νὰ σὲ ὀνομαζῶ.

— Ἀλήθεια! ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη. Λοιπὸν ἀς μὲ ὀνομάζουν οὕτω, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ κ. Λουκία. — Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχω τρία ὀνόματα!

— Ἀφες αὐτά, — εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, καὶ ἔλα πέ μου — τί εἶχες νὰ μὲ ἐρωτήσης;

— Πῶς ἤμπορεῖ τις νὰ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα ταῦτα, Σεβαστιανέ;

— Οὕτω πως, εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, — ἀνοίξας ἐν τῶν μεγάλων παραθύρων. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς τὸ ἤνοιγεν ἡ Χαΐδη ἐκύταξε μὲ προσοχὴν πῶς τὸ ἔκαμνε. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἤνοιξεν, ἐπήρην ἐν κάθισμα, τὸ ἔφερε πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Χαΐδην, « Ἐλα τώρα δεσποινούλά μου, ἀνάβα ἐδῶ ἐπάνω, διὰ νὰ κυττάξῃς ἔξω τὸν κόσμον. »

Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσεν, ἀλλὰ μόλις ἐκύταξε καὶ ἀπεσύρθη μὲ πρόσωπον λυπημένον, « Μόνον λιθόστρωτον καὶ τίποτε ἄλλο! ἐξεφώνησεν. — Ἐὰν κυττάξῃ τις ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τῆς οἰκίας τί θὰ ἴδῃ, Σεβαστιανέ; — Τὰ αὐτά, εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, οἰκίας καὶ δρόμους λιθοστρωμένους. »

— Δὲν ὑπάρχει μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤμπορεῖ κάποιος νὰ ἴδῃ μακρὰν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ τὰ βουνά;

— Διὰ νὰ ἴδῃ τις αὐτά, τὰ ὁποῖα λέγεις, πρέπει νὰ ἀναβῆ εἰς αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν πύργον, ὅπου βλέπεις ἐκεῖ πέρα καὶ τὸν ὁποῖον ἔχουν κτίσει ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀνέρχωνται ὅσοι θέλουν νὰ ἴδουν τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν περὶ αὐτῆς, ὅσον δύναται νὰ ἴδῃ τις μακρὰν.

Μόλις ἤκουσε ταῦτα ἡ Χαΐδη καὶ, ὡς ἀστραπή, κατίθη ἀπὸ τὸ κάθισμα, ὅπου εἶχεν ἀναβῆ, ἔτριξε κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ διὰ τῆς ἔξω θύρας ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀποφασισμένη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ τόσοσιν εὐκόλον, ὅσον ἐνόμιζεν. Ὅταν εἶδε τὸν πύργον ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐνόμισεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ περάσῃ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου διὰ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτόν. Ἀφοῦ ἐξῆλθεν ὁμως τῆς οἰκίας, περιεπάτησε καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ κυττάζουσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διὰ τὸν πύργον, ἀλλ' ὁ πύργος δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Ἐστάθη εἰς μίαν γωνίαν, ἐστράφη εἰς τὴν ἄλλην ὁδόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ πύργος δὲν ἐφαίνετο.

Ἦθελε νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς διαβάτας, ἀλλ' ὅλοι τῆς ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν βιαστικοὶ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ. Ἄλλ' εἰς μίαν γωνίαν εἶδε παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν βᾶχιν του μικρὸν ὄργανον μουσικὴν, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του παράξενόν τι ζῶον, τρίξασα δὲ πρὸς αὐτό, τὸ ἠρώτησε « Πῶς εἶναι ὁ Πύργος μὲ τὴν χρυσοῦν σφαίραν εἰς τὴν κορυφήν; » (ἀκολουθεῖ).

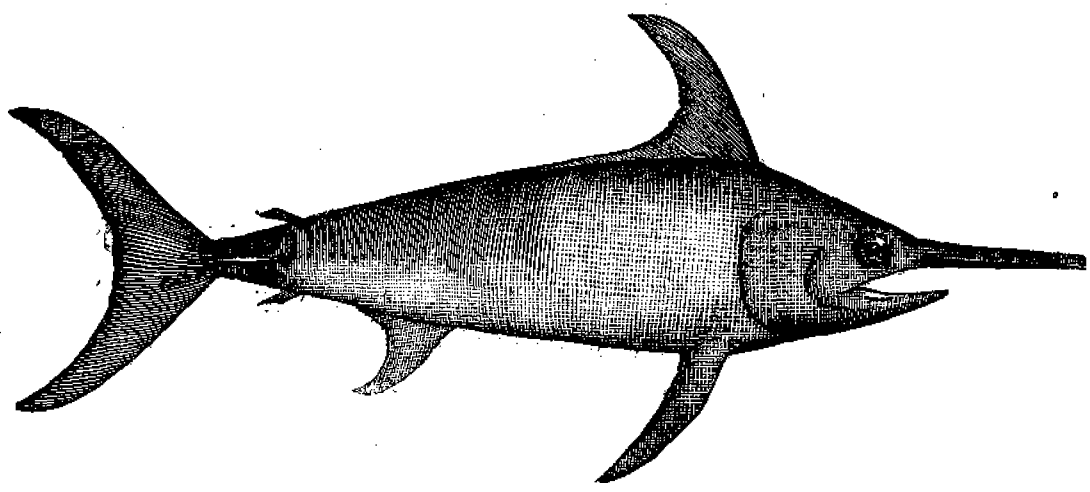
ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ.

Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.

(Ἰσὸς τῆς Δεσποίνης Ἀγλαίας Σ.)

Βιὲ παιδάδας χλοεράς εἰς κήπους ἀνθισμένους,
 ὅπου γλυκεῖς οἱ ζέφυροι βοδονιάς σαλεύουν·
 Ἐκεῖ εἰς μέρη σκιερά, εἰς τόπους κεκρυμμένους
 θανατηφόροι ἔχιδναι, καὶ ὄφεις ἐμφωλεύουν.
 Καὶ ὡς πατήση τρυφερά ἢ ποιμενῆς τὸν πόδα,
 ἀθῶα νὰ περιπατῆ εἰς μύρτας καὶ εἰς βόδα,
 Ἐξαιφνης ὄφει τρομερός τὴν κεφαλὴν ἐκτείνει,
 τὴν προξενεῖ φαρμακεράς καὶ τρομεράς ὀδύνας.
 ὦ! μὲ καρδίαν ὄφρων καὶ μὲ ἀνθρώπων σχῆμα
 θανατηφόροι ἔχιδναι κ' εἰς πόλεις ἐμφωλεύουν,
 Μὲ μουσικὴν σειρήνειον κοράσια μαγεύουν,
 (Κ' εἰς ἑκάστὸν τῶν βήμα
 τὸν λάκκον τῶν δρύττουσι καὶ παῖδας δόλου κρύπτουν,
 [Καὶ μ' ἀνθὴ τὰς καλύπτουν,

τοῦ κόσμου τὸ διπρόσωπον ἱπροσέχετε, ἴπορθνεοι,
 Ἡ εὐχαριστησις περνεῖ καὶ ἡ καταισχύνει μένει.
 Ἡ ἀρετὴ τοῦ βίου σας, ἡ ἀρετὴ σας μόνη
 Πρὸς τὸν Θεὸν περισσότερα ἀθῶας σὰς ὑψώνει.
 Εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἴδετε πῶς φθείρονται τὰ ἀνθη
 Ὡς ἄνθος καὶ τὸ κάλλος σας ἐφθάρη, ἐμαράνθη.
 Ὅταν τὰ κάλλη χάσετε, ποῖα χαρὰ σὰς μένει,
 Ἄν εἰς τὰ στήθη σας θρηνηθῇ ἀρετὴ φθαρμένη;
 Τοὺς ὄρκους μὴ πιστεύετε ἀπατεῶνων φίλων,
 Ποῦ μὲ ἀπάτης κάλυμμα εἰλικρινοῦς φίλων,
 Ὅμως μὲ στόμα βέβηλον ἐχθρῶν κ' ἱεροσῦλων,
 Ἐρώτων λόγους ἐκφωνοῦν πλαστῆς εἰλικρινείας.
 Θανάτου εἶναι πρόδρομος καθ' ἑκάστὸν τῶν βήμα,
 Παῖδας δόλου κρύπτουσι εἰς ἑκάστὸν σας βήμα.
 Κ' ἐνῶ χαρὰν ὑπόσχονται κ' εἰρήνην παραδείσου
 Τὰ πάντα εἶναι ὕψασμα ὀλέθρου καὶ ἀπάτης.
 Εἶναι ὡς ἑνδυμα λαμπρὸν ἀπὸ χρυσοῦ καὶ βύσσου
 Εἰς σῶμα δυσωδέστατον οὐσίας σαθροτάτης.

Ξιφίας.

ΞΙΦΙΑΣ.

Ὁ ἰχθύς οὗτος, τὸν ὁποῖον οἱ μικροὶ ἀναγνώ-
 σται βλέπουν εἶν τὴν προκειμένην εἰκόνα, ἔλαβε
 τὴν ὀνομασίαν του ἐκ τῆς ξιφοειδοῦς ἐπεκτάσεως
 τοῦ βίχχους αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὸ σχῆ-
 μα εὐθείας σπάθης. Σχηματίζεται δὲ ἡ σπάθη
 αὕτη διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὀστέων τῆς ἀνω
 σιαγόνας καὶ τοῦ μετώπου.

Ἡ χρῆσις τοῦ ὄργανου τούτου δὲν εἶνε ἀκόμη
 ἱκανῶς γνωστῆ· Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ
 συμπεράνωμεν, εἶναι ὅτι εἶναι ὄργανον χρήσιμον
 πρὸς ἀπόκτησιν τροφῆς καὶ ἐνταυτῷ ὄπλον μάχιμον.

Ὁ Ξιφίας ἐνίοτε προσβάλλει τὰς Φαλαίνας καὶ
 ἀκόμη πλοῖα, ἐπιπύγων τὸ ξίφος του βαθέως εἰς
 τὰ πλευρὰ αὐτῶν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ
 δόνησις τοῦ πλοίου εἶναι ὁμοία μὲ ἐκείνην, ἣτις
 συμβαίνει, ὅταν τὸ πλοῖον κτυπήσῃ εἰς ὕψαλον.

Ὁ Ξιφίας κυρίως τρέφεται ἀπὸ μαλάκια καὶ

μικροὺς ἰχθύς, διότι ἐνεκα τῆς τοποθεσίας τοῦ
 στόματος, δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ δι' αὐτοῦ μεγα-
 λον ἰχθύν, ἂν μὴ γυρίσῃ ἐπὶ τὴν βᾶξιν αὐτοῦ, ἡ
 κίνησις δ' αὕτη, ὅσον ταχεῖα καὶ ἂν ἦναι, δίδει
 καιρὸν εἰς τὸν ἰχθύν νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον,
 ἐνῶ τὰ μαλάκια καὶ οἱ μικροὶ ἰχθύς καταβρο-
 χίζονται εὐκόλως καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν
 βᾶξιν του ὁ Ξιφίας.

Οἱ Ξιφίαι ἀλιεῦνται διὰ τὸ πάχος τῶν, τὸ
 ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὴν μηχανουργικὴν καὶ ἄλ-
 λας τέχνας.

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΠΡΟΝΟΙΑ.

Ἐν ἀπὸ τὰ χρησιμώτατα ζῶα διὰ τὸν ἀν-
 θρωπον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι καὶ ἡ Κάμη-
 λος—ἰδίως εἰς τὰς ἀμμόωδεις ἐρήμους τῆς Ἀσίας
 καὶ Ἀφρικῆς. Ἡ θεία Πρόνοια ἔχει προμηθεύσει
 εἰς τὸ χρήσιμον τοῦτο ζῶον δύο σημαντικὰς ἀπο-

θήκας—μίαν διὰ ὕδωρ, καὶ ἄλλην διὰ τροφήν. Ἡ διὰ τὸ ὕδωρ εἶναι ἀσπὸς χωριστὸς ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ζώου, ἢ δὲ διὰ τὴν τροφήν ἐπὶ τῆς βράχειος αὐτῆς ὕβος, ἐν εἰδεί ὕβου (καμπούρας).

Ἡ κάμηλος, ὅταν μέλλῃ νὰ διέλθῃ διὰ τινος ἐρήμου, γεμίζει τὸν ἀσπὸν τοῦτον μὲ ὕδωρ, καὶ ἐν ὅσῳ εὐρίσκει ὕδωρ καθ' ἑδὸν, δὲν ἐγγίζει τὴν ἀποθήκην ταύτην, ἀφοῦ δὲ στερηθῇ τοῦτον, τότε μεταχειρίζεται ὀλίγον πᾶσαν ἡμέραν ἐκ τῆς ἀπο-

θήκης ταύτης, διὰ τῆς συστολῆς ἰδιαίτερον τινῶν μυῶν. Ὅταν δὲ στερηθῇ τροφῆς ὁ ἐπὶ τῆς βράχειος αὐτῆς ὕβος, ὅστις συνίσταται ἐντελῶς ἀπὸ πάχος, κατ' ὀλίγον ἀπορροφᾶται καὶ οὕτω διατηρεῖ τὴν ζωὴν τῆς καμήλου ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἄνευ τροφῆς. Ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτος ἐξαντληθῇ, τότε, ἂν μὴ τροφή ἐξωθεν εὐρεθῇ, ἢ Κάμηλος ἀποθνήσκει τῆς πείνης, ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο ζῶον.

(Ἀκολουθεῖ).

—Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστά μιν βρύσεις εἰς τὸν περιβόλον τὸν περιβάλλοντα τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀγίου Κλοῦδ', ἅτινα κεῖνται περὶ τὰ πέντε μίλια πρὸς Δυσμᾶς τῶν Παρισίων.

Ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης ἵστατό ποτε μοναστήριον ἀφιερωμένον εἰς τὸν ἅγιον Κλοῦδ' ἀλλ' ἐγγονὸν τοῦ Κλοῦδ' εἶς. Τὰ δὲ ἀνάκτορα ἐκτίθησαν τῷ 1572 ὑπὸ τινος πλουσίου καλουμένου Γουδῆ.

Τῷ 1658 ἠγοράσθησαν ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης, ὅστις ἐπεσκεύασε μὲν αὐτά, ἔκαμε δὲ νείας μεταβολὰς εἰς τὸν κήπον.

Ἀπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης περιήλθον δι' ἀγορᾶς εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 16^{ου} τὸ 1782, χάριν τῆς διασώμου Μαρίας Ἀντοανέττας.

ΠΗΔΑΚΕΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΚΛΟΥΔ.

φημον διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδέλυε τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, κατέλυε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου καὶ μετέβαλλε τὸν περὶ ἐκλογῆς νόμον, τὰ μέτρα δὲ ταῦτα ἐγένοντο αἰτία ἐπαναστάσεως.

Ὁ Ναπολεὼν 3^{ος} μετεχειρίζετο τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ὡς θερινὴν κατοικίαν. Κατὰ τὸν Γαλλο-γερμανικὸν πόλεμον κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Τελευταίον δὲ ἐκῆν τῷ 1870, πᾶσαι δὲ αἱ

Τῷ 1799 ὁ Ναπολεὼν Βοναπάρτης ὁ 1^{ος} διέλυσε τὴν Συνέλευσιν τῶν 500, ἣτις συνήρχετο εἰς τὰ ἀνάκτορα ταῦτα καὶ μετὰ 3 ἡμέρας ἐκηρύχθη Πρῶτος Ὑπάτος καὶ κατόκησε κατὰ προτίμησιν εἰς αὐτά.

Τῷ 1815 ἐντὸς αὐτῶν ὑπεγράφη ἡ παράδοσις τῶν Παρισίων εἰς τοὺς συμμάχους. Ἐνταῦθα προσέτι ὁ Κάρολος 10^{ος} ἐξέδωκε τὸ περί-

συλλογαί τῶν ὡραίων τεχνῶν, αἵτινες ἦσαν ἐντός αὐτοῦ κατεστράφησαν.

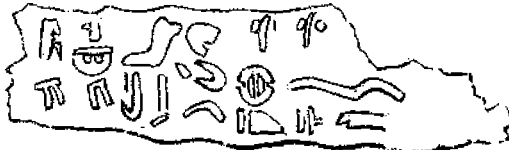
ΟΙ ΧΕΤΤΑΙΟΙ.

Οἱ Χετταῖοι ἦσαν λαὸς ἰσχυρὸς καὶ πολυπληθής, ἐξουσίαζον δὲ τὸ πλείστον μέρος τῆς χώρας,

ἣτις κεῖται μεταξὺ τοῦ παταμοῦ Νείλου καὶ Εὐφράτου.

Μεταξὺ τοῦ λαοῦ τούτου ἦλθε καὶ ἐκατοίκησεν ὁ Ἀβραάμ, ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθε τῆς πατρίδος του Χαλδαίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἐκυρίευσαν οἱ Ἰσραηλῖται, ἀφοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ διῆλθον τὸν Ἰορδάνην. Ἐκτοτε καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐξηλήφθη ἀπὸ τῆς γῆς.

Ἐσχάτως ὁμως ἀνεκαλύφθησαν ἐρείπια πλησίον τῆς Δαμασκοῦ, εἰς τὴν Καππαδοκίαν, Κυλικίαν Λυκαονίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τὰ ὅποια ἀνήκον εἰς τὸν λαὸν τούτον.

ΟΙ ΧΕΤΤΑΙΟΙ

Ἡ συγκαμμένη μὲν εἰκὼν ἀνευρέθη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐρείπια ταῦτα ἐν Ἰερῆς, παριστᾷ δὲ βασιλεία προσφέροντα λατρείαν εἰς τὸν θεὸν Σανδοῦ, ὅστις εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Βααλ. Ἡ κάτωθι τούτου ἐπιγραφή, ἣτις εἶνε γραμμένη βουστροφηδόν, δηλ. ὅπως στρέφονται οἱ ββες, ὅταν ἀροτριοῦν, ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ὅπως ἦσαν γραμ-

μένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος, ἔχει ὡς ἐξῆς— «Ὁ πανίσχυρος βασιλεὺς Ἡου. . . ., λάτρης τοῦ θεοῦ Σανδοῦ, τοῦ μεγάλου Θεοῦ, προσφέρει σταφυλὰς καὶ στάχυα.»

Ἐξ ἄλλων δὲ ἀνακαλύψεων γίνεται φανερόν ὅτι ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῃ ἐταυτίζετο μὲ τὴν τῆς Ἰοτάρ, ἢ Ἀστάρτης, τῆς θεᾶς τῶν Βαβυλωνίων, καὶ ὅτι αἱ Ἀμαζόνες συνεταυτίζονται μὲ τὰς ἰσραεὺς τῆς μεγάλης θεᾶς τῶν Χετταίων, ἣτις ἦτο προστάτρια τοῦ πολέμου ἅμα καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΕ ΚΡΟΥΔΕΝΕΡ

ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ

ΑΔΕΒΑΝΑΡΟΣ Α΄ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ.

(Ἦσαν προηγούμενοι φύλλον).

Χλωμή τις καὶ ἰσχνή λευκότριχος γυνὴ εἰσῆχθη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ δεσποίνα Δὲ Κρούδενερ ἦτο γυνὴ ἀξιολόγου χαρακτῆρος—ἐξασκούσα μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν ταῖς ἡμέραις της.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἔκαμε σπουδαῖα σφάλματα καὶ εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλ' ἐν συνόλῳ ἔκαμε πολλὰ καλὰ, καὶ διότι ἐγνώριζε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ὑπερέχει πάντα λόγον καὶ ἔνοιαν, ἐξώδευσε δὲ ὁλόκληρον τὴν ζωὴν της ἀγωνιζομένη νὰ κάμῃ τὴν ἀγάπην ταύτην γνωστὴν καὶ εἰς ἄλλους. Ὁ εὐγενὴς χαρακτῆρ τοῦ Ἀλεξάνδρου διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον της, ἐνθέρμος δὲ ἐπιθυμία ἦναφεν ἐν τῇ καρδίᾳ της νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν βασιλείαν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφαί-

νετο, ὅτι δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν. Ὁθεν δὲν ἤσυχασεν ἕως εὗρε τὸ μέσον καὶ τὴν εὐκαιρίαν. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν καὶ χωρὶς νὰ ἐντραπῇ ὠμίλησεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὡς ἐξῆς — «Μεγαλειότατε, οὐδέποτε ἕως τῶρα ἦλθες εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν προσευχὴν τοῦ τελῶντος εἰς τὰ χεῖλη σου, «Ὁ Θεὸς συγχώρησόν μοι τῶν ἁμαρτωλῶν.»

Ἐπειτα δὲ τῶν ὑπενθύμησε πῶς ὁ Χριστὸς ἀφῆρεσε διὰ παντός τὴν ἐνοχὴν τῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ θανάτου τοῦ διὰ πάντας, ὅσοι πιστεύουν εἰς αὐτὸν καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τῆς δυνάμεως καὶ κυριαρχίας αὐτῆς.

Οἱ λόγοι τῆς εισέδυσαν βαθύως εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Τσάρου, καὶ μετὰ ὅλην τὴν γενναιοῦτητα καὶ ἀφοβίαν τοῦ εἰς καιρὸν μάχης, ἤδη ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τοῦ διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ ρέουν εἰς τὰς παρειάς αὐτοῦ.

Φοβηθεῖσα μήπως δὲν ἐτήρησε τὴν πρέπουσαν ἀξιοπρέπειαν καὶ σέβας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἤρχισε νὰ δικαιολογῆται. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ διεκοφεν αὐτὴν, εἰπὼν, «ἐξακολούθει, διότι οἱ λόγοι σου μετὰ κάμουν καλόν!»

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη συνδιάλεξις, τὴν ὅποιαν ἡ εὐσεβὴς ἐκείνη κυρία ἔσχε μετὰ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον. Ὄταν δὲ τὸ στραταρχεῖον μετεφέρθη εἰς τὴν πόλιν Ἐιδμφεβέργην, ἡ δέσποινα Δὲ Κρούδενερ ἐνοίκιασεν οἰκίαν τινα πλησίον τῆς πόλεως, ὅπου βοηθουμένη ὑπὸ τινος Ἑλβετοῦ ἱεροκλήρικου, ἤρχισε σειράν συμπροσευχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐσύχναζον πολλοὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἐυαγγελίου.

Εἰς τὰς μικρὰς ταύτας συναθροίσεις ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος συνεθίβε νὰ συχναζῇ μόνος, μετὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὑπὸ τὴν μασχάλην του, καθήμενος εἰς ἓν τῶν ὀπισθίων скаμνίων μεταξὺ τῶν ὀλίγων ταπεινῶν ἀκροατῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἐντελῶς ἀγνωστος· οὐχὶ δὲ σπανίως ἔμενον ὀπίσω διὰ νὰ συνομιλήσῃ περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων μετὰ τοὺς ἐκεῖ φίλους τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων ἀκροάσεων ἦτο ὅτι ταχέως ἐγνώρισεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε καὶ δι' αὐτόν, ἡ δὲ καρδία του ἐπληρώθη χαρᾶς καὶ εἰρήνης.

Ἡμέραν τινα ὁ ἱεροκλήρυξ ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, ἂν εἶχεν εἰρήνην μετὰ τὸν Θεόν. Ἐπὶ τινὰς δὲ στιγμὰς ἔμεινε σιωπηλός, ἔπειτα δὲ, ὡς νὰ ἀνεσηκώθη κάλυμμα μέλαν ἀπὸ τοῦ προσώπου του, ὕψωσε πρὸς τὰ ἄνω τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶπε, «Μάλιστα εἶμαι εὐτυχής — πολὺ εὐτυχής. Ναι, ἔχω εἰρήνην καὶ μετὰ τὸν Θεόν. Εἶμαι ἀληθῶς μέγας ἁμαρτωλός, κυρία, προσέθηκε στρέψας τὸ

βλέμμα του πρὸς τὴν κυρίαν Δὲ Κρούδενερ, ἣτις ἦτο παρούσα, ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ καλὴ κυρία Δὲ Κρούδενερ μοι ἔδειξεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸ ἀπολωλός, γνωρίζω καὶ πιστεύω, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι μου συνεχωρήθησαν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει, ὅτι ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ — τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν, μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, καὶ δὲν θέλει κατακριθῆ. Πιστεύω τοῦτο. Ναι ἔχω πίστιν!» Αἱ φράσεις, «εἶμαι μέγας ἁμαρτωλός, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής,» ἀκούοντο συχνὰ προφερόμεναι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰρήνης ταύτης ἐγένοντο μετὰ οὐ πολὺ καταφανῆ εἰς τὴν ζωὴν του. Ὄταν δὲ ἦλθεν εἰς Παρισίους μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸ Βατερλώ, ἀπόπειρα ἐγένετο πρὸς δολοφονίαν αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ἦσαν περιφοβοὶ διὰ τὴν ζωὴν του, αὐτὸς ἠσυχος καὶ ἀτάραχος ἔλεγεν, «Μὴ ἀνησυχεῖτε περὶ ἐμοῦ, φίλοι μου. Ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών, καὶ αὐτὸς θέλει με διαφυλάξει. Δὲν φοβοῦμαι τί ἄνθρωπος ἤθελε πράξει κατ' ἐμοῦ· ὅτι σὺς παρακαλῶ εἶναι νὰ προσεύχησθε δι' ἐμέ.» Ἐπειδὴ δὲ τινες ἐθαύμαζον διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ νὰ συγχωρήσῃ ἕνα, ὅστις τοῦ ἔπταισεν, ὁ αὐτοκράτωρ παρετήρησεν, «Δὲν εἶμαι μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ; Δὲν ἔχω τὸ Ἐυαγγέλιόν του εἰς τὴν καρδίαν μου; Ὅχι μόνον συγχωρῶ, ἀλλὰ καὶ ἂν με ἠνάγκαζέ τις νὰ ὑπάγω μετ' αὐτοῦ ἐν μίλιον θὰ ἐπῆγαινον δύο.»

Ἡ πίστις αὕτη τοῦ αὐτοκράτορος ἀπεδείχθη κατόπιν διὰ πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ πειρασμῶν, εἰδικῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ ἐξαιρετικὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν κατεῖχεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ὑπέστη τὴν δοκιμασίαν ταύτην ἀκλόνητος.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Ρωσίαν διέταξε νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν καθομιλουμένην Ρωσικὴν γλῶσσαν τὸ Ἐυαγγέλιον καὶ νὰ τυπωθῇ καὶ διαδοθῇ μεταξὺ τοῦ λαοῦ, διὰ νὰ ἔχουν ὅλοι τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθωσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διὰ πίστεως εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Τοσοῦτον ἐπεθύμει ὁ λαὸς του νὰ διδαχθῇ τὰς ἀληθείας τοῦ Ἐυαγγελίου, ὥστε ὅχι μόνον ὑπὸ ἱκανῶν ἱεροκλήρικων τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας διέταξε νὰ κηρύττηται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἱεροκλήρικους ἄλλων ἐκκλησιῶν ἐνεθάρρυνε νὰ κηρύττουν τὸ Ἐυαγγέλιον εἰς τὸν λαόν. Ἱστορεῖται, ὅτι συντυχῶν ποτε νέον τινα ἱεροκλήρικα Διαμαρτυρούμενον, πρὸ μικροῦ μεταβάντα εἰς Ρωσίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κηρύξῃ τὸ Ἐυαγγέλιον, εἶπε, «Τώρα εἶσαι νέος, ἀλλ' ἂν μετὰ κόπους μακρὰς ζωῆς,

κατορθώσης τῆ θείᾳ βοήθειᾳ νὰ φέρης, ἔστω καὶ μίαν ψυχὴν εἰς τὸν Χριστόν, θὰ ἔχης λόγον νὰ χαίρης καὶ νὰ δοξολογῆς Αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα! »

Ἡ ἱστορία τῆς μετέπειτα ζωῆς αὐτοῦ εἶναι πλήρης ἔργων φιλανθρωπίας, δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας — ἄλλ' ὁ διακαίεστατος αὐτοῦ πόθος ἦτο νὰ παροτρύνῃ πάντας, μετὰ τῶν ὁποίων συναναστρέφτο, νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν καὶ νὰ ρυθμίσωσι τὴν ζωὴν των κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ὁ πιστὸς αὐτοῦ — ἱερεὺς ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου, ὁ αὐτοκράτωρ ἠτένισε πρὸς αὐτὸν μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον καὶ εἶπεν, « ἡ εἰδήσις αὕτη εἶναι ἡ καλλίστη, τὴν ὁποίαν ἤκουσα ἐπὶ ζωῆς μου! » καὶ τελευταῖον ἐξέπνευσε μετὰ τῆς γλυκείας ἐλπίδος, ὅτι ἤθελεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ. Μακάριον Εὐαγγέλιον! Θαυμαστὴ ἡ δύναμις σου καὶ γλυκεῖς οἱ καρποὶ σου ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων! Εἴθε αἱ οὐράνιοι ἀλήθειαι σου νὰ γνωσθῶσι καὶ πιστευθῶσιν ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ εὐτυχίαν τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φριδερίκος Γουλιέλμος εἶναι ὁ πρεσβύτατος κατὰ τὴν ἡλικίαν πάντων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, γεννηθεὶς τὴν 22 Μαρτίου 1797.

Ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Χοχενζόλλερν, ἧτις κατάγεται ἀπὸ τινος Κόμητος Θάσσιλον, ὅστις περὶ τὸ 810 μ. Χ. ἔκτισε δι' ἑαυτὸν φρούριον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν Ζόλλερν ὄρειων, ἐξ οὗ ὁ υἱὸς του ἔλαβε τὸν τίτλον Φόν Χοχενζόλλερν. Ἦτο δὲ ἡ οἰκογένειά του εἰδὸς τι ληστρικῶν Κομητῶν, ὅτινες ἐξέτεινον τὴν ἐξουσίαν των βαθμηδὸν εἰς τὰ περίεξ μέχρι τοῦ 14 αἰῶνος, ὅτε ἐγένοντο βασιλεῖς τῆς Πρωσίας.

Οἱ Χοχενζόλλερν ἦσαν ἄνδρες ῥωμαλεοί, μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν, ἐνθέρμα αισθημάτων καὶ ἐπιμονοὶ εἰς πᾶν ὅ,τι ἐνόμιζον οὐσιῶδες πρὸς εὐημερίαν τοῦ Κράτους των. Ἡ ἐπιμονὴ των δὲ αὕτη ἦτο πολλάκις τόσον παράλογος, ὥστε ἔφθανε μέχρι παραφροσύνης.

Ὁ πατὴρ Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου ἦτο ὄχι μόνον μανιακός, ἀλλὰ μὲ τὴν μανίαν συνήνοεν τὴν πανουργίαν καὶ σκληρότητα.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ νῦν αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον, ἦτο ἀπεναντίας ἐπίσης ἐπιμονος εἰς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὰ φιλελευ-

θερα φρονήματα ὅσον οἱ πρόγονοί του εἰς τὴν τυραννίαν καὶ σκληρότητα. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ προέβη εἰς τὰς ἰδέας ταύτας, ὥστε ἰπέμενε νὰ παραιτηθῆ τοῦ θρόνου καὶ νὰ γείνη ἀπλοῦς ὁδηγὸς Δημοκρατίας! Τελευταῖον παρεφρόνησε, διωρίσθη δὲ ὁ νῦν αὐτοκράτωρ ἀντιβασιλεὺς, ὅστις δὲν ἐπέφθη, εἰμὴ τὸ 1867.

Εἰς τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον δὲν ὑπάρχουν δημοκρατικαὶ τάσεις, ὅπως εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀπ' ἐναντίας εἶναι ἄκρος θιασώτης τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ μετὰ δυσκολίας ἀνέχεται τὰς φιλελευθέρους συζητήσεις, τῶν βουλῶν τοῦ Κράτους του.

Εἶναι ὅμως ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, γενναῖος εἰς τὰς μάχας καὶ πολὺ φιλόφρων εἰς τοὺς τρόπους καὶ δίκαιος εἰς τὴν ζωὴν του. Θελήσας ποτὲ νὰ ἀγοράσῃ πενιχράν τινα οἰκίαν μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς, ἧτις ἐσυνόρευε μὲ τὸν κῆπον τοῦ ἐν Πότσδαμ ἀνακτόρου του, ἐπειδὴ ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς δὲν συγκατατίθετο μὲ κανένα τρόπον νὰ ἀποξενωθῆ τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὁ αὐτοκράτωρ, ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῆ μέσα βίαια ἢ ἀπατηλά, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ποθοῦμενον, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν φιλικὴν ἐπιστολήν, ἧτις ἐτελείωνε μὲ τὰ ἑξῆς ἀξιοσημεῖωτα — « Ἐπειδὴ δὲν θέλεις νὰ μοὶ πωλήσῃς τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν, σοὶ ἐσωκλείω τὸ ἀναγκαῖον χρηματικὸν ποσὸν ἵνα καταστήσῃς αὐτὴν καὶ τὴν περιοχὴν τῆς ἀνταξίαν τοῦ γειτονεύοντος βασιλικοῦ κήπου! » Ἡ οἰκία ἀνενοώθη καὶ ἤδη οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸ Πότσδαμ εὐρίσκουσιν εἰς αὐτὴν, μεταποιηθεῖσαν εἰς Μπυραρίαν, εὐχάριστον ἀνάπαυσιν καὶ ποικίλα ἀναψυκτικά!

Ὁ πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου εἶναι ἤδη πεντήκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἐνυμφεῦθη δὲ τὴν πρεσβυτέραν θυγατέρα τῆς Βασιλείσσης Βικτωρίας καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἐπτὰ τέκνα, τὸ πρεσβύτερον τῶν ὁποίων, ὁ διάδοχος, ἐνυμφεῦθη καὶ ἀπέκτησε καὶ τέκνα ὥστε ὁ αὐτοκράτωρ ἔχει ἤδη καὶ δεσπεγγόνους.

Ἡ αὐτοκράτειρα εἶναι Ἀγγλίς — γυνὴ ἐνεργητικὴ, μὲ ἰδίαν θέλησιν καὶ εὐπαιδευτος.

Ἡ ΕΒΡΑΙΚΗ ΓΡΑ.

— Ὅπως οἱ Ἰσραηλιταὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων δὲν εἶχον ἴδιον ὄνομα δι' ἐκάστην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἐκτὸς τοῦ Σαββάτου οὗτο καὶ ἡ ἀρχαία Ἑβραϊκὴ γλῶσσα δὲν ἔχει λέξιν διὰ ἄφραν. Ἡ διαίρεσις τῆς ἡμέρας εἰς 12 ὄρας ἀνήκει ἀρχικῶς εἰς τοὺς Βαβυλωνίους, ἐγένετο δὲ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν μετοικησίαν αὐτῶν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Οἱ μεταγενέστεροι Ἰουδαῖοι, μεταγερρίζοντο τὴν Ἀραβικὴν λέξιν σασάχ, ὅπερ ἐσημαίνει στήριμν, βραχὺ χρονικὸν διάστημα, διὰ νὰ φανερώσουν τὴν ἴσραν.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἡμέραι εἰς τὴν Παλαιστίνην ἤρχίζον μετὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ ἐτελεῖον μετὰ τὴν ὄσιν τοῦ ἡλίου, ἐξ ἀνάγκης διέφερον ἀναλόγως τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, μεταξύ τῆς μικροτάτης ἡμέρας 9 ὡρῶν 48 λεπτῶν καὶ τῆς μεγίστης 14 ὡρῶν καὶ 12 λεπτῶν, ἡ ὥραιδὲν ἦτο πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἀλλ' ἄνωστος ἄλλοτε μεγαλύτερα 70 λεπτῶν καὶ ἄλλοτε μικρότερα 21 λεπτῶν.

Ἡ διαίρεσις τῆς ὥρας εἰς 60 πρῶτα λεπτά καὶ 3,600 δεῦτερα χροαστεῖται ἐπίσης εἰς τοὺς ἀρχαίους Βαβυλωνίους.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΩΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΤΙΣ ΑΓΓΛΟΣ ΒΕΩΘΗ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΓΑΤΑΝ.

Εἰς τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον διή η' Ἀγγλία εἶχε βυθισθῆ εἰς ἐμφύλιον πόλεμον, ὅστις εἶναι γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Κοκκίνων καὶ Λευκῶν βόθων· ἔζη τις κύριος ὀνομαζόμενος Ἐρρίκος Οὐνίας, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὴν μερίδα τῶν Κοκκίνων Ῥόδων.

Ὁ εὐγενὴς οὗτος ἐρίθη εἰς φυλακὴν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς μερίδος του, καὶ πεθαλὸς ἐκεῖ θά ἀπέθνησκε τῆς πείνης, ἂν μὴ ὁ Θεὸς τῷ ἔστειλε τροφήν διὰ μιᾶς γάτας, ὡς ἔστειλε καὶ εἰς τὸν Ἥλιον διὰ τῶν κοράκων.

Ὁ κ. Οὐνίας ἔκτετο μίαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ ἔρηου καὶ ψυχροῦ ἀχυρίνου στρώματός του πρέμων ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ ψύχους, καὶ ἀπονήσκων τῆς πείνης, δι' ἑλλειψιν ἀρχετῆς καὶ καταλλήλου τροφῆς, ὅτε μίαν γάτα ἐβάνη εἰς τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τὴν γυνάτην του. Ὁ κύριος Οὐνίας τὴν ἐχάιδευσεν καὶ οὕτως ἐπισαν φίλιαν μαζί!

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ γάτα ἐβάνη πάλιν εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὡσαν ἐνόησε τὴν κατάστασιν τοῦ νέου φίλου της, ἔφερον εἰς τὸ στόμα της μίαν περιστερὰν.

Ὁ κ. Οὐνίας τὴν ἐπροσκάλεσε καὶ αὐτὴ ἦλθε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπέθεσε τὴν περιστερὰν εἰς τὰς χεῖράς του. Ὁ κ. Οὐνίας, τότε ἐσκέθη νὰ μεταχειρισθῆ τὸν ἐξὸς τρόπον διὰ νὰ πιθανοαγάσῃ τὸν δεσμοφύλακα νὰ τῷ μαγειρεύσῃ τὴν περιστερὰν. Προσκαλῆσας αὐτὸν τῷ ἐξέθηκε πῶσον ὑπέφερον ἐκ τῆς πείνης καὶ τὸν παρεκάλεισαν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν κατάστασιν του.

Ἔχω ρητὰς καὶ αὐστηρὰς διαταγὰς παρὰ τῶν ἀνωτέρων μου, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, νὰ μὴ σὰς δίδω, εἰμὲ ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ ταῦτα ὀλίγα, καὶ ἑκάστην ἡμέραν, καὶ δὲν δύναμαι χωρὶς νὰ πάθω νὰ παραβῶ τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μου.

— Καλῶς, — εἶπεν ὁ κ. Οὐνίας, ἀλλ' ἐγὼ δὲν σε ζητῶ νὰ μοι προμηθεύσῃς τροφήν, ἀλλὰ νὰ δώσῃς νὰ μοι μαγειρεύσῃς τὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ αὐτὸς θά προμηθευθῶ.

— Ἐχει καλῶς, — εἶπε μειδιῶν ὁ δεσμοφύλαξ — ὅστις πεινῶ ψωμαὶ δυνεῖται! Καλὰ, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀλλ' εἰς τί θά σε ὠφελήσῃ ἡ ὑπόσχεσις; ἀφοῦ δὲν εἶναι συγχωρημένον εἰς κανένα νὰ σε φέρῃ φαγητόν;

— Μόλις ὅμως εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν του καὶ ὁ κ. Οὐνίας παρουσιάζει τὴν περιστερὰν, πρὸς θαυμασμὸν τοῦ δεσμοφύλακος, ὅστις ἐντροπισθεῖς, ἔλαθεν αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ φυλακισμένου καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἐπέστρεψε μαγειρευμένην καὶ ἀχνίζουσαν καὶ τὴν ἀπέθηκε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κ. Οὐνίας!

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρις ὅτου ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς ἡ γάτα τῷ ἔφερε καθ' ἑκάστην μίαν περιστερὰν, τὴν ὁποίαν ἐμαγειρεῖ δι' αὐτὸν ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ ζωὴ τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου ἀνθρώπου.

Ἀφοῦ δὲ ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, καὶ ἐπανέκτησε τοὺς τίλους καὶ τὰ κτήματά του δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὴν ἀπεστέραν του, γάταν, ἀλλ' ἔστειλε καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐτελειώσε τὰς ἡμέρας της, πλήρης τιμῶν καὶ ἡμερῶν!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΤΥΦΛΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Μία μικρὰ τυφλὴ κόρη, ἧτις εἰργάζετο εἰς ἓνα κήπον πλησίον τοῦ Λουδίου, μαθοῦσα, ὅτι ἡ Βιβλικὴ Ἐταιρία ἐξετύπησε τὸ Εὐαγγέλιον με ὑψωμένα στοιχεῖα διὰ τοὺς τυφλοὺς, παρεκάλει νὰ τῆς δοθῇ ἓν ἀντίτυπον τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, ὡς εὐθηνότερον, διότι δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐπεδόθη δὲ ἀμέσως με πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον, διότι πολὺν πόθον εἶχε νὰ μάθῃ νὰ ἀναγνώσκῃ μόνη της τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὅλοι αἱ προσπάθειαι της ὅμως ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς, διότι αἱ χεῖρες καὶ οἱ δάκτυλοι της εἶχον τόσο σκληρυνθῆ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου.

Τὴν συνθεοῦλεσαν τότε νὰ βάλῃ κανένα νὰ λεπτύνῃ τὴν ἐπιδερμίδα τῶν δακτύλων της διὰ μαχαιριδίου, — ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέτυχε, διότι διὰ τῆς ἐργασίας ἡ ἐπιδερμὶς ἐσκληροῦτο πάλιν, μάλιστα ἡ σκληρώσις καθίστατο χειροτέρας.

Ἐπὶ τέλος μετὰ πολλὰς καὶ ματαίας προσπάθειας νὰ ὑπερκενήσῃ τὸ ἔμπόδιόν της, ἔλαθε τὸ βιβλιόριον εἰς τὰς χεῖρας της, τὸ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη της, καὶ ὑψώσασα τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὰ ἄνω, ἐφώνησεν, «Ἀγγητὸν βιβλίον, ὁ Κύριος γνωρίζει πῶσον πόθον εἶχον νὰ σε ἀναγνώσω, ἀλλ' ὡς φαίνεται ἦτο πεπρωμένον νὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὴν ἀκοὴν μόνον.» Ἐχε ὕψιστην ἰατρικήν, πρέπει νὰ σε ἀποχωρισθῶ. Ταῦτα εἰποῦσα ἤγγισεν νὰ καταριθῆ τὰς παλίδας του. Ἄφνης, τὸ πρόσωπόν της ἔλαμψεν ἐκ χαρᾶς καὶ μετὰ δακρύων ἐξέφώνησεν, «Βύλοητος ὁ Κύριος.» Ὅτι δὲν δύναται νὰ πράξωσιν οἱ δάκτυλοι, θά κατορθωθῇ διὰ τῶν χειλέων! Ἡ ἐπαφὴ τῶν ὑψωμένων γραμμάτων εἰς τὰ χεῖλη της καὶ τὸ ἀίσθημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ἐκ αὐτῆς, τῆς ἐνέπνευσε τὴν ἰδίαν νὰ μεταχειρισθῆ τὰ χεῖλη ἀντὶ τῶν δακτύλων ἵνα μάθῃ νὰ ἀναγνώσκῃ τὰ διὰ τοὺς τυφλοὺς ἐκτυπούμενα βιβλία, καὶ ἀμέσως ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδίαν της. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, ὅτι μετ' ὀλίγον ἦτο ἰκανὴ νὰ ἀναγνώσκῃ ἐλευθερῶς ὄχι μόνον τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον, ἀλλ' ὀλόκληρον τὴν Γραφὴν μεταχειριζομένη τὰ χεῖλη ἀντὶ τῶν δακτύλων.

Πόσαι ἀπὸ τοὺς ἔχοντες ὑγιεῖς ὀφθαλμοὺς μένου ἐκουστικῶς εἰς πνευματικὸν σκότος, ἐνῶ ἡ τυφλὴ καὶ τυφλὴ αὕτη κόρη ἐντροπῆ εἰς τὸ ἅπλετον φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χαρᾶς καὶ τῆς σωτηρίας! Πόσον ἀληθὲς οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος Ι. Χριστοῦ, εἰπόντος, ὅτι πολλοὶ ἔχοντες ὀφθαλμοὺς δὲν θά βλέπουν καὶ ὠτία καὶ δὲν θά ἀκούουν, καὶ καρδίαν καὶ δὲν θά ἐνόησιν, διότι δὲν θέλουν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἀλήθειαν!

Ἀγαπητοὶ μικροὶ μου φίλοι, ἔχετε σεῖς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπᾶτε νὰ τὸ ἀναγιγνώσκητε καὶ προσπαθῆτε νὰ τὸ ὑπακούετε! Ἐὰν ὄχι, ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν μεγάλην τῆς κρίσεως, ὅταν βλοῖμας θά παρασταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάζουτον Κριτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ἡ μικρὰ τυφλὴ Λουκία θά ἐγερθῇ καὶ θά σὰς κατακρίνῃ, διὸ αὐτὴ καὶ τοι τυφλὴ ἐξέυρε τρόπον νὰ ἀναγνώσῃ τὸ Εὐαγγέλιον, σεῖς δὲ με ὀφθαλμοὺς ὑγιεῖς καὶ χεῖρας εὐαισθητῶν ἐπροτιμήσατε νὰ διελέγητε τὸν καιρὸν σας ἀναγιγνώσκοντας ἄλλα βιβλία παρὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ὁ μόνος εἶναι ἀσφαλὲς ὁδηγὸς καὶ εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν.

ΝΕΑ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ.

Ὁ γνωστὸς — κ. Ἐδισὼ ἐφεῦρε μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ ἀποτυπώνῃ τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρώπινης φωνῆς, καὶ τοὺς ἀναπαράγῃ δὲ ὁσάκις θελήσῃ. Ἀνεῖ δὲ τῶν φωτογραφῶν τῶν φίλων του, παρακαλεῖ αὐτοὺς νὰ εἰπωσιν ὀλίγας λέξεις, τὸν ἤχον τῶν ὁποίων ἀποτυπώνει εἰς πλάκα, καὶ ἐκ αὐτῆς τὸν ἀναπαράγει ἐν μιᾷ στιγμῇ. Οὕτω κατάρθωσε νὰ ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῶν φίλων του, καὶ ἀφοῦ ἀποθάνωσιν, ὡς ἔπραξε μετὰ τὴν τοῦ κ. Βήνσερ!